

Cultuursubsidies

Ik ben het grotendeels eens met de visie op kunst en cultuur van collega Paul De Grauwe (*DM 6/4*). Hij en ik hebben in verschillende publicaties al voldoende beargumenteerd waarom de subsidies – als ze al nodig zijn – beter van de kant van de productie verschoven worden naar de kant van de consumptie. De reactie van Bart Caron (*DM 7/4*) draagt niet meer bij in het debat. Caron gelooft toch zelf niet wat hij schrijft: “De film, het boekenvak, grote delen van de beeldende kunst... Daar komt de overheid niet over de brug met subsidies. Hoeft niet”. En de fondsen dan voor AV en letteren? En zou, bij wijze van voorbeeld, de goed boerende Jan Fabre, via zijn vzw, geen ferm subsidiebedrag opstrijken?

Caron beweert dat de subsidiecommissies beslissen op basis van een kwaliteitsoordeel. Afgezien van de vraag wat dat dan wel mag beteke-

nen, die kwaliteit in hedendaagse kunst, heb ik wetenschappelijk bewezen dat minstens 70 procent van de leden van de commissies kwaliteit interpreteren als het subsidiegeld naar hun eigen vereniging/activiteit toeschuiven. Pure incest heerst daar. Mijn cijfers worden door de sector doodgezwegen. Maar wanneer beweerd wordt dat elke euro cultuursubsidie 1,5 euro extra oplevert, dan stijgt hoerageroep op in dezelfde sector (*DM 4/4*). Toch even de betreffende studie er op nalezen. Van die 1,5 euro extra inkomsten, is er al 0,5 euro die komt van andere subsidies. Van de ene euro die dan nog overblijft is het absoluut niet duidelijk van waar die komt. Zeker is dat een (groot?) deel dat als inkomsten wordt ingeschreven, ook nog eens centen zijn van de overheid. Voor alle duidelijkheid: voor elke euro die de Vlaamse overheid aan cultuursubsidieert, is er (veel?) minder dan een euro extra inkomsten.

En dan was er in het recente debat in deze krant (*DM 5/4*) ook nog de stem van Dorian Van der Bremt: “Wij moeten niet meer geld stoppen in steeds duurdere zorgen, wij moeten investeren in duurzaam geluk en dat betekent ondermeer investeren in cultuur.” Gehandicapten, mensen in armoede, zieken, de zorgsector... ze zullen het graag horen: je hebt geen zorg nodig, maar kunst. Hoe ver kan een mens los zijn van de wereld?
Gust De Meyer, professor communicatiewetenschappen KU Leuven

Waarde confrater

Meester Vic Van Aelst, u heeft uw ‘entrée’ (om spontaan een Frans woord te gebruiken, zoals dat in Gent in de volksbuurten en in de salons geschiedt) niet gemist. Waarom stelt u niet meteen voor om in één beeldenstormende ruk eveneens het Latijn en het Grieks, de wiskunde misschien, en oh ja, ook die hinderlij-